

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **S. G.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

odbor azylové a migrační politiky

Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. září 2019, č. j. OAM-582/ZA-ZA11-ZA21-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žalovaný porušil svým rozhodnutím ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále § 12, § 14, § 14a a § 23c

zákonu číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Vyslovila přesvědčení, že v jejím případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu a tyto důvody sdělila správnímu orgánu svou věrohodnou výpověď a doložila listinnými důkazy.

3. Žalobkyně zejména nesouhlasila se závěrem správního orgánu, že jí v zemi původu nehrozí pronásledování, respektive vážná újma dle § 12, § 14a zákon o azylu, přičemž měla za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž konsekventně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, respektive nesprávně, zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy.
4. Uvedla, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formulovala své obavy z návratu do vlasti. Žalobkyně v pohovoru k podané žádosti uvedla, že byla ve vlasti několikrát unesena neznámými osobami, o kterých má důvodně za to, že jsou příbuznými ženy, kterou znásilnil její bývalý přítel. Tyto osoby ji odvezly na opuštěné místo, vyhrožovaly jí nožem a požadovaly po ní informace o jejím bývalém příteli. Obrátila se s žádostí o pomoc na policii, ta však nic pro její ochranu neudělala. Proto se rozhodla řešit svou situaci útekem. Žalobkyně dále mluvila o svém zdravotním stavu a psychiatrických obtížích, kterým čelí a s kterými si zdravotnictví v její vlasti není schopno poradit. Na nadstandardní léčbu nemá finanční prostředky. Žalobkyně byla názoru, že z těchto důvodů jí má být poskytnuta mezinárodní ochrana v souvislosti s těmito důvody se obává zejména vážné újmy od jmenovaných osob a také má za to, že v důsledku jejího onemocnění by měla dostat humanitární azyl.
5. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že své obavy z návratu do vlasti a své tvrzení o nemožnosti využití vnitřní ochrany uvedla dostatečně konkrétně a věrohodně a poukazuje na to, že žalovaný v tomto směru nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů týkající se rozložení důkazního břemene v azylových věcech a zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č.j. 4 Azs 169/2006 – 47, dle něhož: *„Ze své konstantní judikatury Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“*. Dále odkázala na rozsudek téhož soudu sp.zn. 4 Azs 3/2007, z něhož zdůraznila: *„Zásada takzvané materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal i vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správních orgánů. Specifikem azylového řízení je rovněž zásada, že při splnění daných podmínek se uplatňuje pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“*.
6. K tomu žalobkyně uvedla, že žalovaný nedbal uvedené zásady, když nevyvrátil dostatečně přezkoumatelně tvrzení žalobkyně. Nedostál požadavkům kladeným na řádné zjištění skutkového stavu a odůvodnění svého rozhodnutí, když nepřihlédl dostatečně

k vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí a neprovedl navrhované důkazy.

7. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný neposoudil věcně správně možnost udělení humanitárního azylu a své posouzení nedostatečně odůvodnil. Žalobkyně popsala správnímu orgánu své psychiatrické potíže, rovněž se zmínila, že se již pokusila o sebevraždu. V návaznosti na stres a strach způsobený ohrožením ze strany osob hledajících jejího bývalého přítele je předpoklad, že v zemi původu se její stav bude dále rapidně zhoršovat a může ji to ohrozit na životě. Toto žalovaný vůbec nezohlednil.

II. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobkyně a na vydané rozhodnutí. Na rozdíl od žalobkyně nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.
9. Žalovaný setrval na správnosti vydaného rozhodnutí. Dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení zákonně dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by byla v zemi původu před svým odjezdem pronásledována nebo že by uváděné skutečnosti měly vést k opodstatněným obavám z možného pronásledování, či že by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v případě jejího návratu do země původu.
10. Žalobkyně dle názoru žalovaného v podané žalobě de facto zopakovala stěžejní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný podrobně zhodnotil a zároveň si opatřil dostatečné množství podkladů týkající se politické situace v zemi původu a informace o situaci v oblasti dodržování základních lidských práv a svobod.
11. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že žalobkyni v případě návratu do Arménie hrozí pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně v průběhu azylového řízení neuvedla, že by v zemi původu měla dříve nějaký problém z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně dále nepopsala a neučinila tak ani v žalobě, žádné cílené jednání státních orgánů vůči její osobě, na základě čehož by bylo možno dojít k závěru o pronásledování z taxativně uvedených důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
12. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že správní orgán nedostatečně pracoval se zprávami o zemi původu, z napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že správní orgán posuzoval důvody uvedené žalobkyní v průběhu celého řízení v kontextu se zprávami o zemi původu.
13. K zdravotnímu stavu žalobkyně, respektive jejím psychickým potížím, žalovaný dodal, že se v případě žalobkyně nejedná o tak závažné zdravotní postižení, které by si vyžádalo speciální, v její vlasti nedostupnou, léčbu.
14. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava z protiprávního jednání soukromých

osob a její zdravotní potíže. K tomu zdůraznil, že pokud jde o žalobní námitky týkající se problémů se soukromými osobami a složkami arménské policie, k této otázce se dostatečně vyjádřil ve svém rozhodnutí na straně 8 - 9 a jen nad rámec věci uvedl, že je právem každého občana obracet se se stížnostmi na vnitrostátní či mezinárodní orgány ve snaze dosáhnout zadostiučinění za spáchaná příkoří, to však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Se vznesenou žalobní námitkou tedy nesouhlasil. Podotkl, že pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný byl přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

15. Dále žalovaný sdělil, že je to právě žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný tak byl toho názoru, že pro to, aby žalobkyně mohla tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 7. 2019 měla žalobkyně možnost uvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru jí bylo umožněno, aby uvedla i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by její tvrzení podpořily. Žalobkyně v písemném vyjádření k podkladům opětovně popsala důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a citovala report US Department of State ze dne 13. 3. 2019 týkající se nezlepšené situace v oblasti lidských práv. Žalovaný k tomu dodal, že sama žalobkyně nezmínila žádné konkrétní aktuální informační zdroje. Žalovaný byl tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobkyně legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu jí tvrzených, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců.
16. Žalovaný vyslovil nesouhlas s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní informace a o situaci v zemi původu a své závěry postavil na aktuálních informacích o zemi původu k datu vydání rozhodnutí. Ačkoli ze zajištěných informací o situaci v zemi původu žalobkyně vyplývá, že se v Arménii vyskytují i problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, dle názoru žalovaného tak jak vyplynulo ze správního spisu, z aktuálních zpráv o Arménii a na základě výpovědí žalobkyně, nelze bez dalšího tvrdit, že by státní orgány Arménie jí nebyly schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před působením soukromých osob, které by ji měly ohrožovat z pohledu vážné újmy. Bezpečností situaci v Arménii žalovaný zkoumal a zprávy o zemi původu jsou součástí

správního spisu. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými.

III. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas ve smyslu ust. § 51 uvedené právní úpravy. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 27. 6. 2019. Uvedla, že je arménské národnosti a vyznává arménskou apoštolskou církev. Nebyla nikdy členkou žádné politické strany nebo hnutí, nikdy se politicky neangažovala. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie uvedla, že pobývala na území Rakouska v letech 2012 až 2016 a v roce 2019. Při obou těchto pobytech tam žádala o mezinárodní ochranu. Svůj zdravotní stav označila za špatný. Uvedla, že má psychické problémy, konkrétně obsedantně-kompulsivní poruchu. Užívá léky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se v lednu 2017 seznámila v Arménii s jedním mužem, žili spolu v jejím bytě až do prosince 2017, kdy se tento muž dopustil znásilnění jedné nemocné ženy. Její příbuzní pak tohoto muže zbili a on opustil Arménii. Žalobkyně neví, kde se nyní tento muž nachází. Příbuzní znásilněné ženy začali vyvíjet na žalobkyni tlak a vyhrožovali jí zabitím, pokud jim neřekne, kde nyní tento muž pobývá. Žalobkyně poté utekla. Dále uvedla, že od roku 2015 má zdravotní potíže. Chtěla by se léčit v ČR, v Arménii na to nemá finance a státem dotované léky jí nezabíraly. Jiné důvody žádosti popřela.
19. Dále je zřejmé, že pohovor s žalobkyní byl veden dne 2. 7. 2019. Při něm uvedla, že se Arménii rozhodla opustit v roce 2018, když jí v únoru tři neznámé maskované osoby vyhrožovaly, zavázaly jí oči, odvezly ji pryč. Když jí oči rozvázaly, zjistila, že je na nějakém opuštěném místě. Zmíněné osoby na ní žádaly, ať prozradí, kde se nachází její přítel. Odpověděla, že neví a prosila, ať ji pustí, poté ji odvezly zpět do bytu. To se opakovalo ještě dvakrát. Incidenty probíhaly stejně, jenom podruhé a potřetí jí zmíněné osoby položily na krk nůž a vyhrožovaly, že ji podřežou. Když ji v únoru 2018 napadly poprvé, přemýšlela o sebevraždě. Zavřela se doma a nevycházela ven. Následně ji objevila sousedka v jejím bytě na podlaze vedle léků. Odvezli ji do nemocnice, kde ji vyslechla policie, která slíbila, že přijme opatření, která ji ochrání před nebezpečím. Nic však neudělali a únos a vyhrožování se opakovalo. Poté se již žalobkyně na policii neobrátila. V červenci 2018 jí únosi při únosu vyhrožovali ublížením, pokud by se obrátila na policii. Rozhodla se řešit situace odchodem z vlasti. Konstatovala, že si myslí, že ji unesli příbuzní znásilněné oběti. Dále žalobkyně uvedla, že její obsedantně-kompulsivní porucha se projevuje tím, že má pocit, že je neustále ve špíně. Pořád se chce sprchovat, mýt si ruce a prát oblečení. Neustále cítí vnitřní napětí, nemá klid. Má strach z asfaltu. Občas přemýšlí o sebevraždě. Tuto nemoc jí diagnostikovali v roce 2015 v Rakousku. Má lékařské zprávy v němčině, které se zavázala předložit do pěti dnů. Jendou za měsíc navštěvuje lékaře, denně užívá léky. Takto se léčila i v Arménii, mezi Arménií a Rakouskem je ale dle jejího názoru velký rozdíl v přístupu lékařů. Lékařka v Arménii jí sdělila, že léky, které užívá, jsou na nic, ale ty, které by jí pomohly, nejsou dotované státem a ty si nemohla dovolit. Dále žalobkyně uvedla, že v roce 2012 žádala v Rakousku o mezinárodní ochranu kvůli tomu, že tehdy měla jiného přítele, který zabil svého

kamaráda a utekl. Příbuzní jí vyhrožovali a chtěli vědět, kde se její přítel nachází. Následně uvedla, že v Arménii neměla nikdy žádné problémy se státními orgány a policií nebo armádou. Pokud by se vrátila do vlasti, byl by její život v ohrožení, neboť příbuzní znásilněné ženy by ji mohli zabít. Nebo by ji celá situace mohla přimět k tomu, že by spáchala sebevraždu. Na podporu svých tvrzení doložila lékařské zprávy, které měla u sebe. Upřesnila svoji původní výpověď a sdělila, že se rozhodla opustit vlast po druhém únosu, tedy v červenci 2018. Na podporu svých tvrzení žalobkyně doložila žalovanému kopii lékařské zprávy v arménském jazyce a dvě kopie lékařských zpráv v německém jazyce.

20. Dále je z průběhu řízení zřejmé, že žalobkyně podala dne 12. 9. 2019 písemné vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, kde opětovně popsala důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a okolnosti ohledně únosů a neschopnost policie ji ochránit. Dále konstatovala, že považuje ve spise shromážděné informace o funkčnosti policie v Arménii za nedostatečné a žádala, aby žalovaný obstaral dostatečné aktuální informace o funkčnosti této bezpečnostní složky. Následně citovala report US Department of State ze dne 13. 3. 2019 ohledně nezlepšené situace v oblasti lidských práv v Arménii v roce 2018. K tomu žalovaný upozornil, že pro rozhodnutí využil také Informaci OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, která se zabývá lidskými právy v Arménii. Ta byla vypracována v souladu se Zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu o metodologii informací o zemích původu, byla vydána dne 13. 8. 2019, jedná se tudíž o aktuálnější informaci, než žalobkyní vzpomínaný report.
21. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
22. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě výpovědí žalobkyně učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
24. Ze správních řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobkyní uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně neuváděla žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byla ve vlasti pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

25. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyně mohla mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny. Žalobkyně za jediný důvod svého odjezdu z vlasti označila výhrůžky ze strany soukromých osob.
26. Žalobkyně za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v prosinci 2017 její přítel znásilnil nemocnou ženu a v návaznosti na tento čin ji pak neznámé osoby třikrát unesly a vyhrožovaly jí. Žalobkyně se domnívala, že se jednalo o příbuzné znásilněné ženy. Žalovaný při hodnocení těchto okolností především posuzoval, zda žalobkyně mohla za této situace využít na svoji obranu právní prostředky, které jí dávají země jejího původu. Vycházel přitom i Informací OAMP – Arménie: Policie, zákonná ustanovení, ochranné mechanismy, korupce, reformy ze dne 8. 7. 2019, z níž dovodil, že v Arménii se lze obrátit na policii v případě, že má soukromá osoba konflikt s jinou osobou, policie takové případy běžně řeší. Žalobkyně měla rovněž možnost podat na policii stížnost u nadřízeného orgánu, popř. na soud, když měla za to, že policie neučinila žádná opatření, která by ji ochránila. Navíc z uvedené informace vyplývá, že nad prací policie dohlíží prokuratura a trestnou činností policistů se zabývá Speciální vyšetřovací služba. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobkyně učinila na policii nahlášení a dále se o svůj případ nezajímala a v případě dalších dvou únosů se již na policii ani neobrátila. Ve shodě s názorem žalovaného krajský soud konstatuje, že žalobkyně měla použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní obrany, než se rozhodla vlast opustit a využít tak ochrany mezinárodní. Žalobkyně přitom měla, jak vyplývá ze shora uvedeného, možnost obrátit se o pomoc na vnitrostátní orgány. Této možnosti nevyužila. Lze se rovněž přiklonit k názoru, že pokud by se žalobkyně při svém návratu do vlasti setkala s protiprávním jednáním ohrožujícím její osobu, má možnost tyto problémy řešit na základě shora vzpomínaných mechanismů, eventuálně formou vnitřního přesídlení.
27. Pokud žalobkyně uváděla jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu i svůj zdravotní stav, nelze než souhlasit s žalovaným, že výčet důvodů uvedený v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, a mezi ně nelze zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu zařadit. Žalovaný tedy dospěl k zákonnému závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
28. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
29. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
30. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při

zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, nelze než s tímto názorem souhlasit. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobkyně byl důkladně posuzován v březnu 2019 v rámci lékařského vyšetření v Rakousku. Oslovený znalec potvrdil, že žalobkyně trpí OCD a uvedl, že v případě přesunu žalobkyně do ČR nehrozí nebezpečí, že by se psychické onemocnění zhoršilo natolik, že by hrozila újma na životě. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že ani následný přesun žalobkyně do její vlasti by ji neohrozil na životě. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Žalobkyně sama uvedla, že se s touto nemocí léčila i ve své vlasti. Z Informací BDA ze dne 10. 4. 2018 navíc vyplývá, že základní psychiatrické služby jsou poskytovány zdarma všem arménským občanům. Duševní onemocnění jsou zařazena na seznam onemocnění, pro něž jsou léky poskytovány zdarma jak v ambulantních zařízeních, tak ve střediscích či nemocnicích. K platbám z vlastní kapsy může docházet v případě drahých psychotropních léků. Navrátilci a jejich rodinní příslušníci mohou využívat služeb dobrovolného zdravotního pojištění a mohou využívat bezplatných zdravotnických služeb poskytovaných státem. Lze se tedy přiklonit k názoru, že lékařská péče v Arménii je dostatečná a žalobkyně má možnost pokračovat v léčbě svého shora uvedeného onemocnění ve své vlasti.

31. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.
32. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
33. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

34. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 7 - 9) žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Arménii stala terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobkyni v případě návratu do vlasti by nemohlo ze strany arménských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje.
35. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Důvod pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí.
36. Žalobkyně v průběhu řízení sama uvedla, že svoji vlast opustila z důvodu, že ji neznámí lidé unesli a vyhrožovali jí. Původ tohoto konfliktu přisuzovala tomu, že její přítel znásilnil nemocnou ženu a její příbuzní se takto chtěli pomstít. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že takové jednání vůči její osobě nedosáhlo svou intenzitou úrovně mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by takové nebezpečí žalobkyni hrozilo opakovaně při jejím návratu do vlasti. K řešení této situace může žalobkyně popřípadě využít právní prostředky, které jí země jejího původu dává. Ve shodě s názorem žalovaného rovněž krajský soud konstatuje, že žalobkyně při svém návratu do vlasti může využít lékařskou péči poskytovanou v Arménii. K této otázce se krajský soud podrobně vyjádřil výše.
37. Lze rovněž konstatovat, že na základě informací o zemi původu žalobkyně nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl žádné nebezpečí a je k nim přistupováno stejně jako k jiným osobám navraceným ze zahraničí. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by žalobkyni

v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

38. Krajský soud se v závěru zabýval, stejně jak žalovaný, otázkou, zda v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Lze se přiklonit k názoru žalovaného podpořenému dokumenty uvedenými na str. 9 napadeného rozhodnutí, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Situace kolem sporného území Náhorního Karabachu se žalobkyně nijak nedotýká, jelikož žalobkyně pochází z města Abovyan, kde žádné napětí není.
39. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že žalobkyně nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, neboť z její výpovědi ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně.
40. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
41. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.